

De hemel

Nog een beetje groen, even vegen en dan van een afstandje bekijken. Marjan kneep haar ogen toe en door een kiertje, op afstand, zag ze het resultaat van haar werk. Ja, dit was de goede kleur groen voor deze boom. Misschien nog wat okergeel als tipje in de bladeren. Marjan was tevreden over het resultaat en veegde haar kwasten schoon aan een oud overhemd van Peter. De bedoeling is dat dit werkstuk klaar is als er in december een expositie van haar werken in het gemeentehuis zou mogen hangen. Ze vond het fijn om daar naar toe te werken. Elk vrij moment was ze dan ook in haar atelier te vinden. Maar vandaag moest ze ook nog naar haar oude vader. Die elke vrijdagmiddag zat te wachten op haar bezoek. Marjan vond het jammer, ze was juist zo lekker aan het werk. Maar vader speelde ook een grote rol in haar leven. Een bezoek aan hem was onvermijdelijk.

Zo als ze al bedacht had van te voren zat vader al klaar met een grote pot thee en wat lekkers. Vader was al een aantal jaren alleen. Moeder was drie jaar geleden overleden na een korte heftige ziekte. Sindsdien bezocht Marjan hem elke week. Zij was enig kind. Ooit was er een zusje geweest. Maar Marjan herinnert zich dit niet. Vader en moeder hadden alle liefde die zij hadden aan haar gegeven en zij was niets te kort gekomen. Met vader had ze altijd een sterke band gehad. Die nu alleen maar nog hechter was geworden nu moeder er niet meer was. Alles bespraken ze samen. Alles? Nou ja, dat ene daar wilde Marjan het nu niet over hebben. Dat ene dat ze steeds meer pijn kreeg in haar rug, ze zich al een tijdje niet lekker voelde. Ze wilde vader niet ongerust maken. Eerst maar eens tijd vinden om naar de huisarts te gaan. Of was het misschien tijd opschuiven? Ze had zelf niet zo veel zin in narigheid. En ze wist dat ze dan soms net een struisvogel kon zijn. Als ze er niet aan dacht dan was het er ook niet. Ze was er goed in om haar hoofd onder het zand te steken.

Maar als ze weer naar huis gaat vraagt vader zelf of ze zich misschien niet zo lekker voelt. “Het is mij opgevallen dat je anders bent dan anders Marjan. Is er misschien iets? Iets met Peter?” “Ze had ontkennend geantwoord. “Of voel jij je misschien niet zo fit? Je ziet er moe en grauw uit.” Ze had geantwoord met “Valt wel mee, ben druk aan het werk voor mijn expositie. Ik wil dat er nog wat nieuwe dingen komen te hangen.” Vader deed alsof hij tevreden met het antwoord was. Marjan kende dit van hem. Als ze vroeger met iets zat dan gaf hij ook aan dat hij het wel gemerkt had maar dat ze zelf met haar probleem over de brug moest komen. Ze zuchtte eens, gaf hem een afscheidszoen en vertrok.

Het moest er zeker eens van komen dat ze de huisarts ging bezoeken. Ze wist het wel. Maar haar agenda was altijd zo vol afspraken. Vol met dingen die ze liever deed dan de huisarts bezoeken. Dus schoof ze het bezoek nog maar eens vooruit. Pas na een opmerking van Peter besluit ze dat het nu dan toch echt tijd wordt. En zo fietst ze op de vroege morgen door de regen met haar rode poncho om richting het dorp. Dokter Verweij, daar moet ze zijn. Ze klimt de hoge stoep op en komt in de wachtkamer vol natte mensen. Er staat koffie op een tafeltje. Ze neemt een kopje vol van dat lekker bruine vocht. Leest een tijdschrift en wordt dan binnen geroepen.

“Ik voel mij al een tijd niet echt lekker en heb af en toe behoorlijk last van pijn in mijn rug” Zegt ze als de huisarts vraagt wat de reden van haar bezoek is. Hij onderzoekt haar. Trekt een ernstig gezicht en verwijst haar naar het ziekenhuis. Daar moeten ze haar maar verder onderzoeken. Met een brief en een laboratoriumformulier vertrekt Marjan weer naar huis.

Ze was eerst nogal geschrokken van het feit dat ze naar het ziekenhuis moest. Maar ach, de huisarts kan ook niet dwars door haar heen kijken. Dus misschien is het ook wel heel goed. Zo denkt Marjan terwijl ze alweer kleuren staat te mengen in haar atelier. Als ze nu een tipje wit door dat donkere oranje zou doen dan is het net meer een zalm kleur. De kleur waar naar ze op zoek is. En in haar hoofd komt alweer ruimte voor een volgende opdracht.

Op dinsdag bezoekt ze het ziekenhuis. Oncologie, daar moet ze zijn. Ze heeft geen idee wat het woord betekend en waarom ze daarna toe is verwezen. En iets opzoeken daarover op internet is haar vreemd. Zij doet wat haar is opgedragen en de huisarts zal wel weten wat hij doet. Marjan doet haar verhaal. Er wordt bloed geprikt. Grappend vraagt ze of ze nog wat over mag houden. Maar het zwaard van Damocles die boven haar hoofd hangt ziet ze niet. Nog niet....nog even mag ze leven in volle onschuldigheid.

Vrijdag moet ze terug komen en dat mag niet alleen. Peter moet mee. Vrijdagmorgen en daar is ze blij om want dan kan ze in de middag haar oude vader nog bezoeken. Vrijdag....

Marjan en Peter lopen hand in hand door de lange gangen van het ziekenhuis. Ze melden zich aan de balie. Even later worden ze opgeroepen. De arts ziet er ernstig uit. Hij is het die de wereld van Marjan op al haar grondvesten doet schudden. Wat hij verteld kan niet waar zijn. Hij verwacht haar vast met iemand anders. Zo erg? En dat bij haar? Zij, die nog zoveel plannen heeft? Dat kan toch niet? Geen expositie maar opnames, operaties, chemo kuren? Haar verliezen, afnemen van kracht? Ziek zijn? En niet zomaar ziek maar met de hoofdletter K. Hoe moet ze dit aan vader vertellen? "Maak het de kat wijs, maar mij niet." is haar eerste reactie naar de arts toe. Hij schudt zijn hoofd en overtuigt Marjan van de ernst van haar ziekte.

Als lamgeslagen mensen vertrekken Marjan en Peter even later uit het ziekenhuis.

"Peter, wil jij alsjeblieft mee naar vader om hem dit te vertellen?" Is haar eerste vraag als ze buiten staan. Peter knikt.

En zo hebben zij die vrijdagmiddag het vreselijke nieuws bij de oude vader binnen gebracht. Een oude man, gebroken door het verlies van zijn vrouw, ziet nu met lede ogen toe dat zijn dochter zo heel ernstig ziek moet zijn.

Het gaat niet goed met Marjan. Ze schildert heel af en toe nog wel. Heeft werken uitgezocht voor de expositie maar er hangt nu een beladen sfeer om heen. Marjan zoekt de werken uit die iets vertellen over haar leven. Het oude boerderijtje waar ze geboren is en speelde in het gele zand naast hun huis. Het groene bos waar haar oom en tante woonden en ze zo graag logeren mocht. Het kruis, omdat ze al jong haar leven aan Jezus had gegeven. De kinderhandjes, handjes van een diep verlangen naar het kindje wat zij nooit ontvangen mocht. Een zelfportret van een jonge zelfbewuste vrouw die haar weg in het leven had gevonden. En de zwarte kraaien op het kerkhof. Haar laatste werk. Peter is niet blij met deze keuze. Maar Marjan wil het. Het verhaal op de expositie moet nu gaan over haar.

Ze is nog met een laatste werk bezig. Een werk wat ze in het geheim maakt. Een klein werkje. Vol heldere lichte kleuren. Geen mens heeft het nog gezien. Er rest haar ook niet veel tijd meer. Ze merkt aan alles dat de ziekte haar de baas zal worden. Ze heeft zich er bij neer gelegd. Wetend dat haar een betere toekomst wacht dan wat ze hier op aarde ooit zal krijgen. Toch zijn er ook dagen dat ze zich redelijk voelt. Die benut ze. Dan doet ze haar, door verf besmeurde, overall aan. Zet zachte muziek op en gaat aan de slag. Werkend met geel en blauw en af en toe iets wits. Het

moet klaar voordat voor haar er de grote finale is. Ze veegt, ze klodderd en veegt nog eens. Mengt. Is moe. Stopt een paar dagen gaat dan toch weer verder. Nog een strek en dan kan ze er een punt achter zetten.

Met Peter heeft ze de lijsten voor de expositie nog eens nagekeken. Ze heeft hem een gesloten brief in zijn handen geduwd. “Daar mag je in kijken als ik mijn ogen voorgoed gesloten heb”. Zo zegt ze hem. Dat het nog maar heel kort duurt voordat het zover is dat weet zij. Dat voelt ze. Dat vertelt ze aan Peter en haar oude vader.

En op een gure dag in november is het dan zover. Marjan blaast haar laatste adem uit. Een lijdensweg is zo afgesloten. Wat overheerst is verdriet bij Peter en de oude vader. Maar de expositie ligt in het verschiet. Daar moet de aandacht ook heen. Peter begeleidt de schilderijen. Zorgt er voor dat ze op de juiste plaats komen te hangen en herinnert zich dan het briefje van Marjan wat pas open mocht als zij niet meer op aarde zou zijn.

De witte enveloppe ligt trillend in de handen van Peter. Hij herkent haar handschrift. De enveloppe ruikt zelfs nog naar haar. Met de brievenopener ritst hij de brief open. Marjan schrijft dat er in de kast van haar atelier nog een klein werkstukje staat wat zeker niet mag ontbreken op de expositie. Het draagt de naam: “Hemel”.

In de kast van het atelier vindt Peter een kleine, 10 x 10, schilderijtje. Niet haar grootste werk ooit. Misschien ook wel niet haar beste werk ooit. Je kunt zien dat het door een bevende zieke hand geschilderd is. Maar de betekenis is groter en mooier dan wat dan ook. Het stelt de hemel voor met kleuren als geel, blauw, wit... Het spat als het ware van het doek af. Dit was haar einddoel. Dit is haar einddoel.

Als sluitstuk hangt het op de expositie. Een expositie over het leven en werken van Marjan met als slotstuk haar eindstuk. Haar einddoel. Peter en de oude vader weten dat ze daar veilig is. Dat het daar mooier is dan ze ooit kon schilderen en dat ze haar einddoel hiermee heeft gehaald. De Hemel.....